

In gesprek met Lianne van Wijk – Blom

Op een winderige herfstdag werd het gesprek gevoerd met Lianne van Wijk – Blom. Als dochter van pastoor Blom beleefde zij de Hilversumse parochie van midden jaren tachtig tot midden jaren negentig vanuit de pastorie. Dat 'belevén' gebeurde echter wel op afstand. Lianne studeerde inmiddels aan de universiteit van Leiden en kwam alleen in de weekeinden en vakanties naar huis. De weekend bezoeken aan Hilversum werden daarbij ook nog eens afgewisseld met Heiloo, want daar bevond het ouderlijk huis van toen-nog-vriend Edwin zich.

Veel pastorieën

Als kind heeft Lianne veel pastorieën van binnen gezien. Ze werd geboren als pastoorsdochter in Gouda. Haar ouders hadden elkaar in die plaats leren kennen. Haar moeder – Maria – had een tijd in Engeland gewoond en vestigde zich in Gouda waar ze verliefd werd op George Blom en hij op haar. Na hun huwelijk werd in 1964 Lianne geboren. Een jaar later werd haar vader pastoor in Dordrecht en het gezin verhuisde naar de Dordtse pastorie. Hier in Dordrecht werd Lianne's broer geboren en ging zijzelf naar de kleuterschool. Veel herinneringen heeft ze niet meer aan deze tijd behalve dat ze heeft leren fietsen in de lange gang die de pastorie en het verenigingsgebouw met elkaar verbond.

Meer herinneringen heeft Lianne aan de Rotterdamse periode. Haar vader werd pastoor van Rotterdam en het gezin betrok de pastorie van de toenmalige H.H. Laurentius en Maria Magdalenakerk aan de Nobelstraat. "Dat was een heel complex", vertelt Lianne, "In het midden stond de kerk en aan de ene zijde bevond zich de pastorie en aan de andere zijde de woning van de koster." De kerk heeft inmiddels plaats gemaakt voor een bejaardentehuis en is daartoe begin jaren negentig gesloopt. Haar tijd in Rotterdam, waar ze de lagere school doorliep, was een leuke periode. In de grote pastorietuin kon fijn worden gespeeld en het stedelijke karakter van Rotterdam sprak de jonge Lianne aan.

Groot was dan ook de overgang toen haar vader in 1976 pastoor werd van Egmond. "Dat was echt een omslag," omschrijft Lianne de verhuizing, "van wereldstad naar een klein vissersdorp waar iedereen eigenlijk oud-katholiek was." Egmond is de enige plaats in Nederland waar de oud-katholieken de grootste kerk van het dorp vormen. "Iedereen kende elkaar en wist dat ik de dochter van de pastoor was, maar ik kende niemand. Ik voelde me soms bekeken op straat," vertelt Lianne. Lastig was dat ze als één van de weinigen uit Egmond aan het gemeentelijk gymnasium in Alkmaar middelbaar onderwijs ging volgen. "Dat voelde soms eenzaam. Je kon na school moeilijk spontaan met vriendinnen afspreken, dat moest van te voren gepland worden." Enige rebellie was haar in die dagen ook niet vreemd. Lianne vertelt: "Dan ging ik met oude, afgetrapte gympies aan naar de kerk." Wellicht dat haar ouders daar door parochianen op werden aangesproken, maar "Mijn ouders hebben me vrij opgevoed en haalden min of meer hun schouders op over eventuele klachten." Die vrijheid, en zelf je eigen keuzes maken is iets wat in Lianne's opvoeding een rode draad was. Zelf zet ze die lijn door in de opvoeding van haar eigen kinderen. "Ik vind het belangrijk dat ze gedoopt zijn, naar catechese gaan en op die manier kerk en geloof meekrijgen. Maar ze moeten uiteindelijk zelf kiezen."

Hoewel Lianne niet alleen met warme gevoelens teruggacht aan haar periode als pastoorsdochter in Egmond, is dat tegenwoordig anders. "Ik kom graag in Egmond. De streek blijft trekken."

De Hilversumse periode

Lianne was blij dat haar ouders, na Egmond, naar Hilversum vertrokken. Hoewel ze slechts weekenden en vakanties in de pastorie doorbracht vond ze het fijn in het grotere dorp, waar niet iedereen elkaar kende. Als Leidse student heeft Lianne de Hilversumse parochie meer op afstand ervaren. Het pastoorschap van haar vader was echter altijd de constante factor in het gezinsleven. Logisch ook, vindt Lianne: "Pastoor zijn is geen beroep maar een roeping, dat ben je doorlopend." Met dat pastoorschap van haar vader waren haar ouders samen enorm druk. "Er was nog geen e-mail en het was niet gebruikelijk dat je zomaar een dag vrij was als pastoor. Mensen kwamen voortdurend aan de deur, zeker in Egmond. Mijn vader was 24 uur per dag en 7 dagen in de week pastoor. En dat wat mijn moeder in en voor de parochies deed was gewoonweg een baan." Haar moeder was niet alleen gastvrouw voor de bezoekers van de pastorie, maar waste en streek de kleding van de misdienaars, zette parochiebladen in elkaar, verzorgde de bloemen van de kerk en vergezelde haar man vaak tijdens huisbezoeken als er ergens een baby was geboren of huwelijken werden gevierd. Alleen op zondagmiddag hielden ze nadrukkelijk tijd vrij voor het gezin: "Dan mochten mijn broer en ik om de beurt kiezen wat we met elkaar gingen doen." De vakanties werden ver weg van de parochie doorgebracht zodat er tijd was om bij te komen en uit te rusten en van elkaar te genieten. "In de zomer gingen we vier weken weg en altijd een week na Pasen. Dat was de drukste periode van het jaar met al die vieringen in de Goede Week."

De mantel van Sinterklaas

Terugkijkend houdt Lianne een goed gevoel over haar leven in de pastorie. Het was een levendige tijd: "Er was altijd wat te doen, mijn ouders hadden vaak bezoek. Van mensen die koffie kwamen drinken uit de kerk tot buitenlandse gasten die de toenmalige bisschop van Haarlem, mgr. Van Kleef, meenam naar Egmond. Het was interessant als er ineens Engels aan tafel werd gesproken."

Hoewel de herinneringen aan de Hilversumse periode niet intens zijn, kan Lianne zich wel een voorval herinneren toen haar vader de klokkenstoel moest inwijdden tijdens het 100-jarige jubileum van de kerk in 1989. In het rek met kazuifels hing ook de rode mantel van het Sinterklaas-kostuum, dat gebruikt werd door Vita Nuova. "Mijn vader had waarschijnlijk niet in de gaten dat het de mantel van het kostuum was en stond – tot hilariteit van sommige parochianen – met de Sinterklaasmantel om de klokkenstoel in te wijden."

En anno 2014, hoe is je houding nu tot de kerk en de parochie?

"Ik sta wat op afstand. Er is me wel eens gevraagd of ik wat zou willen doen maar dat doe ik liever niet. Ik ben een beetje bang dat het dan snel weer te veel kerk wordt. Misschien dat ik wat last heb van een overdosis kerk uit mijn jeugd." Maar besluit Lianne: "Ik vind het fijn om af en toe naar de viering te gaan. Het is prima dat het zo kan."